

Παρασκευή 11 Μαρτίου 2022

Α' Στάση τῶν Χαιρετισμῶν.

*«χαῖρε, τῶν δακρῶν τῆς Εὔας ἡ λύ-
τρωσις».*

Τή χαρά καί τήν παρηγοριά τῆς Θεομητορικῆς παρουσίας τιμοῦμε καί πάλι φέτος, πού ἀναπέμπουμε τόν Ἀκάθιστο Ὑμνο. Ἡ Παναγία εἶναι ἕτοιμη ἀδιάκοπα καί ἀνύστακτα νά μᾶς ἀκούει. Ἐμαθε νά ἀκούει τίς προσευχές τῶν παιδιῶν της, διότι πρῶτα ἔμαθε νά κάνει ὑπακοή στόν Πατέρα καί Δημιουργό της.

Ἡ ὑπακοή τῆς Κυρίας Θεοτόκου ἀκυρώνει τά ἀποτελέσματα τῆς ἀνυπακοῆς τῆς πρώτης Εὔας. Ἡ Εὔα τά εἶχε ὅλα στόν Παράδεισο. Εἶχε τήν ἀγάπη τοῦ Ἀδάμ καί τοῦ Θεοῦ, εἶχε τή φύση στά πόδια της, ἀπολάμβανε ὅ,τι ἐπιθυμοῦσε χωρίς περιορισμούς, εἶχε γαλήνη

καί μακαριότητα, εὐτυχία ἀπέραντη. Μόνον τήν ἁμαρτία δέν εἶχε. Αὐτό τῆς εἶχε ἀπαγορευτεῖ. Ἐκείνη ἐπιλέγει νά ξεφύγει ἀπό τήν ὑπακοή στό Θεό καί νά ὑποταχθεῖ στήν ὑπακοή τοῦ διαβόλου. Στήν ἀνυπακοή πρός τό Θεό πρόσθεσε ἐπιπλέον καί τήν ἀμετανοησία. Ἔτσι τό πρῶτο λάθος ἀπό ἀπλό περιστατικό γίνεται κατάσταση, ἀσθένεια κληρονομική, δυστυχία πού παραδίδεται ἀπό γενιά σέ γενιά.

Αὐτή τήν ἀπύθμενη δυστυχία τή βιώνει ὁ ἄνθρωπος ἀπό τήν πρώτη στιγμή πού ἀνοίγει τά μάτια του μέχρι τήν τελευταία του ἀναπνοή. Ὁ πόνος, ἡ ἀγωνία, τό ἄγχος, ἡ δυστυχία, ἡ προδοσία, ἡ ἀποτυχία εἶναι τό βαρύ φορτίο τῆς σύντομης πορείας του πάνω σ' αὐτή τήν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος. Ἡ πρώτη πού ἔχυσε πικρά δάκρυα γιά τήν κατάντια στήν ὁποία περιῆλθε ἦταν ἡ Εὐα. Αὐτά τά δάκρυα δέν στέγνωσαν ποτέ στά πρόσωπα τῶν ἀνθρώπων. Ποτέ ὁ ἄνθρωπος δέν κατάφερε νά ξεφύγει ἀπό τίς αἰτίες τῶν δακρύων.

Όλοι ἐμεῖς μοιάζουμε μέ τούς προπάτορες μας. Ἄν κοιτάξουμε ψύχραιμα τήν πραγματικότητα, θά διαπιστώσουμε ὅτι τά ἔχουμε ὅλα. Ἐπειδή, ὅμως, διαπράττουμε ἀμέτρητες φορές τό προπατορικό ἀμάρτημα, ἐπειδή δηλαδή ξεχνᾶμε ἄπειρες φορές τό Θεό καί ἄλλες τόσες κάνουμε ἀνυπακοή στό θέλημά Του καί μένουμε ἀμετανόητοι, ἐρχόμαστε σ' αὐτή τήν κατάσταση τῆς ἀμηχανίας καί τῆς δυστυχίας. Τότε νιώθουμε πώς δέν μπορούμε νά δραπετεύσουμε. Αὐτός εἶναι ὁ θρίαμβος τοῦ διαβόλου! Ὅχι νά μᾶς ρίξει ἀπλῶς στή δυστυχία, ἀλλά νά μᾶς ἐγκλωβίσει μέσα σ' αὐτή.

Ἡ λύτρωση ὅλης αὐτῆς τῆς παρακμῆς βρίσκεται στήν Παναγία. Ἡ Παναγία πῆρε τό ἀνθρώπινο δάκρυ τοῦ ἐγωισμοῦ καί τό μετέβαλε σέ δάκρυ μετανοίας καί χαρᾶς. Κλαῖμε πολλές φορές μπροστά στή μορφή της. Κλαῖμε ἀπό συγκίνηση καί ἐλπίδα. Συγκίνηση γιά τή μητρική της ἀγάπη, ἐλπίδα γιά τήν ἀπροσμέτρητη δύναμή της. Ὅλα τά δάκρυα τῶν ἀνθρώπων ἀπό τήν Εὐα μέχρι σήμερα ἤ

Παναγία τά συλλέγει καί τά προσφέρει σάν πολύτιμη θυσία στό θρόνο τοῦ Παιδιοῦ της. Σ' ὄλ' αὐτά προσθέτει καί τά δικά της δάκρυα, πού εἶναι τά πιό πολύτιμα. Ὅλα τά δάκρυα τῶν ἀνθρώπων, πού εἶναι δάκρυα ἁμαρτίας καί ἐγωισμοῦ, φιλτράρονται ἀπό τή δική της μεσιτεία, γίνονται προσφορά στό Θεό καί ἐξασφαλίζουν τή λύτρωση καί τή σωτηρία γιά ὅλους.

Ποτέ δέν θά πάψουμε νά κλαῖμε. Κάθε φορά, ὅμως, πού ἀρχίζει ἕνας κόμπος νά ἀνεβαίνει στό λαιμό μας, ἄς ἀφιερώνουμε τό θέμα πού μᾶς ἀπασχολεῖ στήν Παναγία κι ἐκείνη, νά εἴμαστε βέβαιοι, θά τό μετατρέψει σέ ἀφορμή λύτρωσης καί σωτηρίας. Μακάρι μέ τίς δικές της πρεσβεῖες αὐτή τή σωτηρία ν' ἀπολαύσουμε ὅλοι. Ἀμήν.